

РЕШЕНИЕ

№ 3571

гр. София, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3166** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма] срещу Решение № 20010251 от 03.02.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133 състав, постановено по н.а.х. дело № 8805/2022 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р – 10 –299 от 09.06.2020 г. на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което му е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр. 2 във вр. с ал.1, т.2, във вр. с §1., т.51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането във вр. с чл.648 от КЗ, за извършено нарушение на чл.108, ал.6 от КЗ.

Касаторът излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Твърди, че неправилно на дружеството е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност, доколкото в съставения акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление /НП/ липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид. Предвид това процесното НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН и така на дружеството е наложено наказание, за нарушение, което не е било предявено по установения в ЗАНН ред. С релевиране на твърдения за

повторност едва с НП грубо е нарушено правото на защита на ЗД [фирма]. Твърди и неправилна правна квалификация по чл.108 от КЗ, които норми имали характер на общ закон, а за видовете застраховки се прилагат специалните норми на чл.496 и сл. от КЗ. Неправилно била определена датата на нарушението, без да конкретизира защо в касационната жалба. Счита, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН. Административното нарушение се явявало маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН, тъй като безспорно е установено, че определеното застрахователно обезщетение е платено към момента на съставяне на АУАН. Моли за отмяна на решението и на НП и в условията на евентуалност за преквалифициране на нарушението като такова по чл. 644, ал.1, т.1 от КЗ.

Ответникът, Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител, излага становище за неоснователност на жалбата. Подробни доводи излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прокурорът от СГП счита жалбата за неоснователна и предлага съдът да остави в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно. В КФН постъпила жалба от Д. Ч. Р., в която се излагало оплакване от произнасяне от ЗД [фирма] по предявена претенция с №[ЕГН], заведена на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, като жалбоподателят бил недоволен от размера на определеното обезщетение по нея. По жалбата била извършена проверка, като от ЗД [фирма] било изискано писмено становище и заверени преписи от всички документи по претенцията. Установило се при проверката, че с платежно нареждане от 23.01.2020г. застрахователят изплатил по банковата сметка на застрахованото лице застрахователно обезщетение в размер на 782, 36 лв. на основание претенция № [ЕГН], а на 13.02.2020г. Д. Р. подал пред ЗД [фирма] жалба по реда на чл.108, ал.6 от относно размера на изплатеното обезщетение. С писмо от 05.03.2020г. застрахователят отказал да измени определеното и изплатено обезщетение, като се позовал на чл.499, ал.2 от КЗ и посочил, че реално причинените щети са оценени от независимо вещо лице в посочения размер. Органите на КФН приели, че при постъпване жалбата на застрахованото лице от 13.02.2020г. за ЗД е възникнало задължение по чл.108, ал.6 от КЗ в 7 дневен срок от 13.02.2020г., но не по късно от 20.02.2020г. включително, писмено да предостави на ползвателя на застрахователни услуги фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетение по щета № [ЕГН]. С оглед установеното, че в рамките на този срок дружеството не е изпълнило това свое задължение, му бил съставен АУАН за нарушение на чл.108, ал.6 от КЗ, връчен и подписан без възражения, а въз основа на него и обжалваното НП.

Въззивният съд не е констатирал нарушения на процесуалния закон, приел и че НП е материалноправно законосъобразно. Обосновал е извод, че събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин, че ЗД [фирма] не е изпълнило задължението си по чл.108, ал.6 от КЗ, в едногодишен срок от санкционирането му с НП № Р-10-671/25.06.2019г., влязло в сила на 16.11.2019г., с което жалбоподателят е санкциониран за друго нарушение по чл.108, ал.6 от КЗ. Поради това според СРС

процесното нарушение се явява повторно по смисъла на чл. която норма извършването от обективна страна на нарушението по чл.108, ал.1 КЗ. Касационната инстанция споделя мотивите на СРС относно извършване на нарушението и повторността му, които се установяват от събраните доказателства.

Правилно въззивният съд е отхвърлил твърденията на жалбоподателя, наведени и в касационната жалба, за неприложимост на чл.108, ал.6 от КЗ за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите”, с обоснования аргумент, че предвид систематическо място на разпоредбата на чл.108 в КЗ - Глава седма, раздел VII - „Организация на дейността по уреждане на застрахователни претенции”, разпоредбите от тази глава се отнасят за всички видове застрахователни договори, с изключение на претенциите по застраховки на големи рискове, което изрично е посочено. Касационната инстанция намира, че дадената от административно-наказващия орган (АНО) правна квалификация е правилна. Застраховката “Гражданска отговорност” е посочена в приложение №1, раздел II, буква “А”, т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по чл.108, ал.6 КЗ я обхваща. Разпоредбата на чл.496, ал.1 КЗ, на която се позовава касатора, предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл.108, ал.6 КЗ при жалба от ползвател на застрахователни услуги относно размера на определеното обезщетение застрахователят е длъжен в 7-дневен срок писмено да му предостави фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението. Сроковете по двете разпоредби имат самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия и в никакъв случай срокът по чл.108, ал.6 не се изключва от специалната уредба по чл.496 и сл. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща.

Правилно СРС е мотивирал законосъобразност на НП при определяне на санкцията. Съобразно приложената санкционна разпоредба на чл. 644 от КЗ, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 - 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. - за юридическо лице или едноличен търговец. При повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв. Наложена от АНО „имуществена санкция” е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, в минимален размер, предвиден за деяние извършено при условията на повторност. Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН не сочи на съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има отношение само към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството. По отношение безспорната повторност на нарушението към материалите по административно наказателната преписка е приложено НП Р-10-671/25.06.2019г. на зам. председател на КФН, влязло в законна сила на 16.11.2019 г. Нарушението, за което е санкциониран

касаторът в това производство е извършено на 21.02.2020г. в годишния срок, считано от 16.11.2019г. Бланкетното оплакване на касатора относно неправилно определяне на датата също е неоснователно, тъй като в НП е посочена като дата на нарушението датата 21.02.2020г., следваща изтичането на 7 дневния срок по чл.108, ал.6 от КЗ, броен от подадената жалба при застрахователя на 13.02.2020г.

Следва да се сподели най-сетне и изложеното от СРС, че извършеното нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, като се отхвърли довода на касатора за маловажност на нарушението. С неизпълнението на задължението на застраховател, предоставящ застрахователни услуги професионално, по чл. 108, ал. 6 от КЗ, освен, че е нарушен установения ред на държавно управление в Република България, са накърнени и интересите на потребителя на застрахователната услуга да получи своевременно яснота относно фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетение по предявената щетата. В случая състоятелен е и доводът на ответника по касация в писмените му бележки за дължина на забавата на застрахователя – повече от 15 дни закъснение (застрахователят е отговорил на 05.03.2020г., вместо на 20.02.2020г.), при предвиден 7 дневен срок и при положение, че вече е извършил такова нарушение, не се явява незначителна забава. Още повече, че самият отговор по жалбата е по скоро бланкетен, отколкото да предоставя наистина обоснована фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението. В заключение касационната инстанция намери, че не са налице твърдените касационни основания. Решението на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно направено искане за присъждане на разноски от страна на ответника, на основание чл. 63д, ал.4 от ЗАНН във вр. с чл. 143 от АПК, в полза на Комисията за финансов надзор следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 лв. , определено на основание чл. 63д ал. 5 от ЗАНН във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63 в и чл.64 д от ЗАНН Административен съд София-град, VIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20010251 от 03.02.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133-ти състав, постановено по н.а.х. дело № 8805/2020 г.

ОСЪЖДА ЗД [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.(осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.